

Valdemar Sejer.

af
V. E. Jagemann.
Tredie Del.
(fortsat.)

Kongen betragtede sine tætte Riddere med Bebehag, men rystede paa Hovedet. „Ingen af eder skal det være!“ — sagde han bestemt — „Slaget og Sejren er Hovedsagen, og dertil behøver jeg jer alle. Tvekampen er i Grunden en foragtlig Narrestreg, som ikke kan gøre Udslaget, hvor gavnligt et lyfteligt Udfald deraf end kan være til Herrens Opmuntring. I er mig som min øverste Felt-herre for vigtig og uundværlig, Grev Albert! — du til Dels ogsaa, kint Otto! du er med al din Kæftighed og Kæf-hed, desuden ingen Goliath, og her behøves mere plump Legemskraft og Rytterfyrte, end ridderlig Mand og Digt-tighed. I er heller ikke stiftet dertil, Junker Strange! — stent I var min Vaabenmester og svinger eders Lanse som den bedste: I begynder alt at blive noget til Aars og kan gøre mig vigtigere Tjenester ved Gefandtskaber og Underhandlinger, end som Fægtemester. Og I, min gode Abfalon Vælg! I er, sandt at sige, for tykt! I er ikke let at løfte af Sæden; men styrer eders Ganger, saa bliver I liggende der. Jeg ser paa Ridder Karl af Rife, at han ogsaa har Øyst til dette Væbentyr; men ham bruger jeg anden Steds. Nej, jeg har allerede gjort mit Valg. Stald mig Svend Starke og Broder Gamling hid! de ere de bomstærkeste og tillige de behandligste Slagsbrødre, jeg endnu har set.“

„Men, Herre Konge!“ — indvendte Grev Albert — „et Par grove, friffiste Hestepanger?“ — „Hærmænd og Riddere ere de jo dog!“ — svarede Kongen — „fordi de ikke ere Hofmænd og sirlige Herrer, kan dog ingen Ridder nægte at træde i Aarøs med dem.“ „Men de ere dog Friser og ikke rette danste!“ — sagde Abfalon Vælg — „og hvad var saa Vren, om de ogsaa gik af med Sejren?“

„Ingen Misundelse, Hr. Ridder! og ingen Forleil paa Friser og danste!“ — svarede Kongen heftig — „En- hver, som tjener Kongen af Danmark villig og tro, er dansk i Sind og Hjerte. Et Par tykke og danste Mænds Haandfald afger desuden et Spørgsmaal, om Lyften eller Dansten er stærkest — sig Barnagtighed overlade vi Pøblinger!“

Paa Kongens Bud indtraadte nu straks to undersæt- tige og bredskulrede unge Mænd i korte, friffiste Vaaben- kjorteler og med et Par lange Spær i Hænderne, hvor- med de vare vante til at springe over Sumpe og Diger. Den Lethed og Færdighed, hvormed Friserne vidste at bruge disse Spær, havde allerede fra gammel Tid gjort dem berømte.

Broder Gamling havde foruden dette Vaaben en svær Kæp paa Raffen, og paa sit halvskaldede Hoved bar han en Stridskæp af laadent Gedefind, som tillige med det stærke, korte Slag gav ham et vidt Udsende. Svend Starke havde faaet sit Tilnavn af sin bekendte Styrke i at brydes; han stod derfor i stor Anseelse blandt sine Landsmænd, og ingen agtedes deri for hans Lige, uden Broder Gamling, som endogfaa gjorde ham Rangen stridig. De vare Snogre og gode Vener. Fra deres store Vols- gaarde paa den friffiste Grænse rede de almindeligvis om og drev en indbringende Hestehandel med deres jyske og tyske Naboer. De stammede sig ikke ved denne deres Fædres Røringssvej, som satte dem i Stand til i Krigs- tiden at udruste et betydeligt Antal Ryttere. Uagtet deres Kaahed og uridderlige Væsen havde derfor Kongen ikke taget i Betænkning at give dem Herrefjold og fuld Hær- mandsstemme paa Herredagene. I sidste Kæjferkrig havde de endog ved deres udmærkede Kaahed bundet Riddes- slaget paa Valpladsen. Men i deres Dragt og Udsær- forandrede de derfor intet, og da de nu traadte frem for Kongen, hilfede de ham med et plump og hjerteligt: „had godt? Hr. Konge!“

„Kan I tage jer paa at vende op og ned paa to af Kæjferens stærkeste Riddere?“ — spurgte Valdemar. „To hver? Herre Konge!“ — spurgte Svend Starke, ligegyldig og rolig, medens han betragtede Kongen med et ærligt, godmodigt Smil og gr- sig paa Armen — „o ja, det tænker jeg nok, vi kan mægte; jeg har før taget imod tre paa en Gang — men de buede da heller ikke ret meget, kan jeg tro!“ — tilføjede han besæden.

„Paa et Par Stykker mer eller mindre kommer det ikke saa nøje an, Hr. Konge!“ — tog Broder Gamling Ordet og tog nu først Gedefindshuen af sit halvskaldede Hoved efter at han havde sat Kæpen ved sin Fod — „siden jeg slog mig fra Bogen og slap for den fordomte Høfte i Klosteret, er jeg, Gud ske Tak! kommen lovlig til Kræfter.“

„Har du været paa Veje til at blive gejstlig og for- sage Verden?“ — spurgte Kongen den svære Stridsmand — „det ser du mig ikke ud til.“ „At ja, Herre Konge!“ — svarede Broder Gamling — „jeg begav det ogsaa i Tide: den megen Fasten og Beden besom mig ilde; det var ogsaa tun en andagtig Grille, jeg havde faaet, fordi jeg havde slaat et Par Hestehjæ i Slagsmaal, og da jeg derhos kom for Stude at slaa min Plior en Vænnelag i Vandet ved Ditesangen, maatte jeg løbe derfra halv kronraget; men derfor hedder jeg dog Broder Gamling til min Dødsdag.“

Kongen underrettede dem nu om Sagen og de paa- tog sig med Glæde, at møde de tefferlige Riddere, naar de maatte fægte paa deres egen Vis uden alle ridderlige Kunstner.

„Ederes Guldsporer og ridderlige Stjold maa I dog medbringe!“ — svarede Kongen — „at Hjenden ikke skal vrage jer! Naar I tun ikke overtraek Turnerloven, gjør I forresten bedst i at fægte som I er vante til; det kan ingen formene jer.“

Dermed lod han den Sag være afgjort og lod de to stærke Friser gaa tilbage til betytlige Lag, de havde for- ladt blandt deres Kammerat.

„Og nu, min ædle Berengaria!“ — sagde Valdemar og vendte sig lærtigt til Dronningen, da Hærserene og

Ridderne havde forladt Kongeteltet for at berede alt til Slaget — „lov mig nu, at du ikke i Morgen uden Nød- vendighed vil udfætte dig for nogen Fare! — Jeg har givet efter for dit heftige Dnske, og din Nærvarelse her i Lejren har gjort den forfægteste Krigsmand forboden; men skal jeg med Kølighed ordne Slaget, maa jeg vilde dig fitter.“

„Jeg vil dele Fare som Vre med dig, min Valde- mar!“ — svarede Berengaria — „jeg var ikke værd at nævnes Valdemars Dronning, hvis jeg nu trøb i Stjul og søgte Sikkerhed, hvor det gælder dit Liv og din Vre.“ „Men huil paa, min Berengaria! det er et dobbelt dnyrbart Liv, du sætter paa Spil: det Haab, du nylig har glædet mig med!“

„Fingit ikke dertil!“ — afbrød Dronningen ham og rødmæde — „den raske Bevægelse og den livlige Spær- ding i Felten er mig viskelig langt tjenligere, end den Uro, jeg vilde pins af, naar jeg ikke kunde følge dig. Den raske Krigstummel gør mig dobbelt fund og glad. — Uvissheden om din Stæbne vilde dræbe mig og vort spæde Haab.“

„Nu vel da, saa følg mig, tætte, uimodtaaelige Tynllerrinde!“ — svarede Valdemar og omfaanede hende heftig — „til Held og Lykke blev Bolmar fød! — naar jeg ser Jlden i dine Øjne, ser jeg Stjernen lige Sand- hed, og jeg tvivler ikke paa Lykten og Sejren.“

Næste Morgen, da Solen stod op, stod begge Hære i Slagerden lige over for hinanden. Midt mellem Hærene holdt et lige Antal af tykke og danste Riddere, som Kamp- dommere ved Dnsridet, og to faakaldte Vaabenbæ- med deres Fjerhætte og hvide Markstakstave i Hænderne, afmaalte Kamppladsen tilligemed deres Hæder og de faakaldte Vaabenpersevanter. Fra den tefferlige Hær for nu et Par strakte Riddere frem, hvis Hætte og Vaaben- glans syntes at ville blande alles Øjne. De tumlede deres korte Hingste med store Færdighed og lod dem gøre de forvornele Spring, medens de spang deres Lanser og med høj Røst udførede deres Modstandere.

Kongen holdt rolig ved Berengarias Side for Mit- ten af den danske Hær, omgivet af Arkebiskop Andreas, Bisp Peder, Jvar Glus, Abfalon Vælg og hundrede af de anseelige danske Riddere. Junker Strange og Karl af Rife holdt sig nærmest til Dronningen: de havde faaet den hemmelige Befaling af Kongen ikke at vige fra hende og med deres Liv og Vre at slaa ham inde for hendes Sikkerhed. Grev Albert holdt stille og alvorlig paa højre Høj i sin forte Rulsning, og ved venstre Høj tumlede Grev Otto utaalmodig sin fnyende Hingst.

Paa Kongens Bink rede Svend Starke og Broder Gamling ud af Friserens Slagkræfter paa et Par smaa, muntre Heste, med deres lange Spær i Hænderne. Deres smaa, runde Stjold bar de i en Rem paa Ryggen, og ved Siden bare de korte, brede Slagsværd i simple Jern- læder. Deres Dragt var for Resten som sædvanlig, og de vare hærten forsynede med Hjaln eller Hærnist.

„Sender Kongen af Danmark os to af sine ringeste Svende?“ — spurgte den ene af de tefferlige Riddere. — „I maa nok være vante til at fægte med Hælene, siden I være Stjoldet paa Ryggen. Slige Karle agte vi ikke at slaa med.“

„Vi vilde tun ikke stramme jer med vore Stjold- mærker!“ — sagde Broder Gamling — „derfor toge vi dem paa Ryggen. Naar vi fægte med Hæle, er det ellers tun med vore Væster.“

„Had ver jeg? I hæter jo ordentlig Guldsporer! naar blev I da slagte til Riddere?“ — spurgte den anden tefferlige Hære og lo haanlig. „Det skal jeg faa mand sig jer!“ — svarede Svend Starke — „vore Guldsporer vandt vi uden stor Møje, da vi sidt jage de tefferlige over Elben.“

„Den uforstammede Gvobian!“ — mumlede den te- fferlige Dnsridder og vendte sig til sin Sidemand. „Stal vi indlaide os mer med dem eller ikke?“

„Det gaar her ud paa Spot og Drilleri, mærker jeg.“ — svarede den anden — „men vil I som jeg, Hr. Ridder! saa lade vi de lurvede Karle undgælde for deres Dumbril- lighed, hvad enten de ere ordentlige Riddere eller ikke; vi svore jo Bispn højt og dyrt at neblægge, hvem vi mødte, og her er ingen Tid at spille. Tag I ham, der gav jer det grove Svar! jeg tager ham med Gedehu.“

Derpaa rttede Ridderne tilbage, fattede sig i Angrebs- stilling og fore frem med fælbde Lanser mod deres Hjen- der, som ille lode til at behyrr sig derom, men blev høl- vende rolig paa deres smaa Heste til det Øjeblik, da de stærkt bevaabede Riddere paa deres pansrede Stridshingste syntes at stille styrte over dem og knuse dem; men da gjorde Friserne et pludseligt Sidespring og sprang af deres Heste; ved Hjalp af deres lange Spær gjorde de et Par uhyre Spring, medens Dnsridderne vendte for at gen- tagte Angrebet; men nu havde de tefferlige Herrer Hjenden til Fods paa deres venstre Side og sit snart begge et faa- dant Sted under Hjertekulen af de lange, friffiste Spær, at de med al deres Styrke og Ridderfærdighed styrkede af Sædlerne.

Svend Starke og Broder Gamling stode nu stille og gæve deres Modstandere Tid til at komme paa Venen; mest ladede de deres Spær og styrkede saa tæt ind paa Livet af Modstanderne, at ingen mer kunde bruge Sværd eller Dolk, men at Sejren nu ene beroede paa Armstyrken og Færdigheden i at brydes. I det første Tag strakte Bro- der Gamling sin Modstander til Jorden, og da den faldne dog ille vilde erklære sig for overvunden, men drog sin Dolk for at gennemføre ham, betænkte Broder Gamling sig ille længer, men slæbte ham Sværdet ind under Bryst- hærnistet og gav ham sit Vænefaar.

Endnu brødes Svend Starke med sin stærke, behan- dige Modstander; men da det varede ham for længe, slog han Dnsridderen med den knyttede Haand saaledes for Vandet, at Hjalnranden foer ham ind i Hjernen, og han styrkede bød om paa Siebet.

Et dømpet Veraab løb fra den tefferlige Hær og et højt Sejerstraab fra den danske. De friffiste Kæmper grebe hastig deres Spær igen, spang sig med et Par vælbige Spring paa de overvundne Ridderses Heste og rede tilbage mod deres Plads i Slagkræften, medens deres egne smaa Heste, som et Par overgivne Føl, sloge bag op og fulgte dem. Men inden de naaede Hæren, befalede Valdemar: „frem!“ Ruterne klang i begge Hære; som et Lyn foer

Grev Otto med den venstre Rytterføj mod Hjenden høje, medens Grev Albert med befinidig Kraft angreb Hjendens venstre Høj, og Valdemar selv ved Dronningens Side blandt sine hundrede Riddere rttede frem mod Hjendens Midtpunkt.

Ottos Hidsiged bragte vel en øjeblikkelig Uorden i den danske Slagkræfte; dog den Forvirring, han beredte frembragte i den tefferlige Hær, var langt større. Men nu saa han Margreben af Brandenburg og hans Søner lige for sig. Han standfede uvilkaarlig et Øjeblik, og det skar ham i Hjertet at se den gamle, ham saa venlig sin- dede Hære og sin unge Ven, den raske Ridder Johan, som sine nærmeste Modstandere. Dog, han betænkte sig ille længe: „Leve Kong Valdemar Sejer!“ — raabte han højt, ligesom for at overbevise enhver anden Tante i sin Sjæl, og med dette Loften foer han og hans Rytterfære saa væl- digt frem, at Margreben og hans Søner maatte vige.

Grev Alberts Buefjytter vare imidlertid i fuld Virk- somhed; men Bisp Valdemar gjorde ham en tak og fast rafende Modstand. Dog før det Slaget endnu var fuld- kommen begyndt, og medens Kongen endnu ved Dronningens Side rttede rolig frem med Hærens Hovedstyrke, saa Kæjfer Otto angfelig Forvirring paa sin højre Høj; han saa tillige den høje, stolte Dronning, hvis Stikkelse, Dragt og ædle Bevægelser nu atter, ligesom før, ved Bestrøvelsen over hende, syntes at fremkalde et Billede for hans Sjæl, som paa den forunderligste Maade slog ham med Gru og Vævelse. „Staa de bøde op imod mig?“ — mumlede han og blegnede, idet han hovedløst rttede tilbage med Hærens Midtpunkt. Ved den Stral og Forvirring, som her- over opstod, vendte de fleste tefferlige Hjenden Ryggen, og i et Øjeblik var Flugten almindelig. Bisp Valdemar maatte nu ogsaa med stor Harmetrækte sig tilbage. Grev Albert fulgte Kongen, som stormede den fjendtlige Lejr og naabte Hjendens Hovedstyrke til at lade alt i Stikken og med et stort Tab af Mandskab og Heste at flygte med Kæjferen og Margreben over Elben. Imidlertid undkom Bisp Valdemar ad den vestlige Kant og lafste sig med sine Ryttere ind i Hamborg.

Kongen standfede ved Elben og lod Forsølgelsen op- høre. „Gaar det ikke anderledes til i Krigen?“ — sagde Berengaria — „eller vilde Kæjfer Otto tun give os et Ulykspil og Hestevædelss! paa den Maade kunde gerne alle mine Fruer og Møer været med, uden at en eneste havde faaet Lejlighed til at daane.“

Kongen smilede; mange af Ridderne lo, og snart gen- løb hele Hæren af Latter og Spøtsange over Kæjferens forte Besøg og store Hæstværk. Men Kongen rystede paa Hovedet: „det er mig ubegribeligt!“ — sagde han — „her stode mange tapre Mænd imod os; en magtigere Haand maa have stridt for os; denne Sejer skal vi ikke rose os af. Kan en saadan Hær sly uden Sværdslag, hvad er da Mennelesstyrke?“

Nu blev Kongen en Pil var, som sad fast i Dron- ningens Purpurkaabe. „Lad os ikke spotte Hjenden!“ — sagde han alvorlig — „Døden har været der nærmere, min Dronning! end vi drømte om.“ Han drog Pilen ud af Dronningens Kaahe og saa med Forbavselse, at den vendte Odden udad og umuligt kunde være kommen fra Hjenden. Helt betæntelig stal han Pilen fast i sin Vaabenfjortel og tav.

„Hvi saa bleg, min Valdemar!“ — hvistede Beren- garia lærlig — „ved din Side kunde jo Pilen ikke faare mig. Det undrer mig tun, at jeg ikke saa hvorfra den kom.“

„De Hjender, man ikke ser, ere netop de værste!“ — sagde Kongen. — „Den Pil har faaet mig mer, end om jeg havde tabt et helt Slag.“

Dronningen rttede lærlig hans Haand og tog hans stærke Udtryk tun for en overdreven Ytring af hans Kær- lighed.

Under lystige og overgivne Sange drog den største Del af Hæren tilbage til Danevirke. Kongen havde sat Svend Starke og Broder Gamling til Overhøvdinger blandt de- res Landsmænd og lod dem tillige med Grev Otto blive tilbage med en Del af Hæren ved Elben: Grev Albert sendte han med Hamborg og ledsagede selv sin Dronning tilbage til Ribe. Han sørgede omhyggelig for, at hun steds var omringet af hans mest hengivne Riddere, og han besluttede, aldrig mer at lade sig overtale til at tage hende med i Felten.

Paa Hjemvejen var hun munter og glad. Kongen stulte sin Uro og fordulgte hende Aarsagen dertil. Det første han foretog sig, da han var kommen tilbage til Ribe- hus, var en hemmelig og streng Undersøgelse angaaende den forræderiske Pil. Han viste den til Junker Strange og Karl af Rife, som havde redet Dronningen nærmest; og de forstjrede, at de ingen Buefjytter havde sel i Rær- heden. Kongen lod alle Ribe Vaabenmæde kse Pilen, men ingen af dem vendte sig den, som sit Arbejde. Han sammenlignede den med andre Pile i sit Ruskammer og fandt, at den havde mest Lighed med den Pil, som paa Valpladsen ved Vene var udbragen af den faldne Ebbe Sunesøns Bryst. Men hvad der fast angfede Kongen mest derved, var en Indskrift, som fandtes paa Pilen, og som man ansaa for en hemmelighedsfuld Trusel; der stod nemlig med Runestrift de Ord: „jeg har Brødre!“

Dog længe gav Kongen sig ille Tid til at gruble herover. Han maatte benytte Øjeblikket og kunde ille lade Vaabnene hvile, stent Vinteren nærmede sig og lod til at blive streng. Han vidste vel, hvad Kronen i Bisp Valdemars Stjold havde for en driflig Betydning, og han besluttede, ille at hvile, saa længe denne hans farlige Hjen- de var i Besiddelse af Hamborg og havde Venner og Bes- tytttere i Dnshland.

Undet Kapitel.

Kongens Harmetrækte mod Bisp Valdemar og hans Bes- tytttere var saa stor, at han i denne strenge Vinter 1216 gik med en Hær over den frose Elb, for at affære ham al Undsætning. Han gjorde atter et Angreb paa Stude, plyndrede og brændte strengelig i Pfalzgreve Henricks Land og trængte lige til Celle. Han forlod ille Pfalzgrevens

Land, før end han havde erobret alle hans faste Stæder og Slotte, tvunget Indboerne til Underkastelse og taget Gisler og store Pengesbøder af dem. Derpaa gik han til- bage over den frose Elb og forenede sig med Grev Al- bert, som endnu belejrede Hamborg.

Den forvorne, bandhiste Bisp havde trodsset ethvert Angreb og befæstet Staden saaledes, at den syntes uind- tagelig. Kongens Harmetrækte var stegen til det højeste, og han foer højt og dyrt, med Jld, Hunger og Sværd at gøre en frygtelig Ende paa Staden, hvis den ikke overgav sig. Ved Egefløven, hvor siden den ny Stad blev bygget, anlagde han straks en ny Befæstning, og paa den anden Side af Bnen ved Skibsbatten havde Grev Albert en stærk Stans- elben var spærret med Væle og Jernlæder og saaledes af Tilførsel fæl til Lands som til Vands forhindret. Alle Landsbyer rundt om Bnen havde Kongen derhos uden Staausel lade brænde, og nu angreb han Bnen med al Magt, med Armhæser og Blider, med Pile, Jld og gloende Stene.

Kongens Forbitrelse og den langvarige Belejring havde gjort Krigerne vilde. En Dag kom Kongen paa sit høje Hingst i Lejren ved Schlaten; rundt om ham lod Bes- lejferens Angrebskrig, og han stod i Begreb med at give Befaling til en stor, almindelig Storm; ingen Fædssforslag eller Underhandling vilde han høre! da bragte Grev Al- bert ham det Budskab, at den angfede Bn havde over- givet sig paa Kaahe og Uaabe, men at Bisp Valdemar atter havde undøget Kongens Harmetrækte ved Flugten.

Forbitret over Bispens Flugt, befalede Kongen straks Ridder Jvar Glug at rytte ind i den overgivne Bn for at befætte den. „Gør nogen sig opstæftig, saa hug ned!“ — bød han — „de har ingen Staausel fortjent af mig, de Forrædere!“

„Men, Herre Konge!“ — indvendte Grev Albert — „betant i eders billige Brede!“ — „Her er intet at betante!“ — afbrød Kongen ham i frygtelig Harmetrækte — „have I betantt jer kortere, Grev Albert! og lagt Staden i Aske før jeg saa den, skalde den fordomte Bisp nu været begravet under dens Gru!“

Grev Albert tav og harmede sig over den ufortjente Dabel. Jvar Glug havde for sin Kæfthed og Jber under Bes- lejringen faaet Tilladelse af Kongen til at bære en sølv- blaå Lyve i sit Stjold; med dette hederlige Vaabenmærke paa Armen ilte han nu bort uden Ophold for at befætte Staden. „Ridderen af den blaå Lyve skal I lyfste!“ — bød Kongen det bortdragne Mandskab. Men mange af de vildeste Krigere havde set Kongens Brede og hørt hans Ord, at Bnen ingen Staausel fortjente; disse fulgte uden Tilladelse med den unge, ivrige Befalingsmand til Staa- den, i Haab om Lejlighed til at gøre Bnne. Under saa- danne Omstændigheder var det ille muligt for den væs- farne Ridder Glug at tæmme Krigerens Bildehed og for- hindre alle Uordener ved Stadens Befættelse.

Kongen agtede endnu inden Midnat at bryde op med Lejren; han havde dertil uddelt de nødvendige Befalinger og tilladt Krigerne efter den langvarige Anstregelse at for- lyfste sig i Lejren med El og Mjød. Selv var han med og forfænt over Bisp Valdemars Flugt. En halv Time før Midnat holdt han reflekslært paa sin Ganger ved Lj- rens Udant tæt ved Elben, paa det Sted, hvor man havde ophugget Jfen for at vande Hestene. Det var en klar Maanedstnat. Han hørte hæslelige Strig i Lejren under Tummelen med det almindelige Opbrud, men holdt det for nogle berusede Krigeres Glædesraab og agtede ille derpaa. Men nu kom de gennemtrængende Strig nærmere, og han saa en Flot Kvinder komme hylende og jamrende fra Lejren, med flyvende Haar og sønderrevne Klæder; de fore hem med Fortvibelseskrig forbi og nebbade Himlens For- bandelse over ham og alle danske, idet nogle styrkede sig i Jfloben og bortrettes øjeblikkelig af Strømmen under Jfen, andre sant døde til Jorden af de Saar, de selv havde givet sig, og de øvrige flyede med uafbrudt Jamren til Staden.

Kongen lod straks Grev Albert og flere Høvdinger falde og lod ifømt redde de ulykkelige, der endnu kunde eller vilde reddes. „Had er det? Hvad er stet?“ — spurgte Valdemar med Gru og ande Ulykten. Med Harmetrækte og Afsty betæ- tede Grev Albert, hvad han selv først i samme Øjeblik havde erfaret, at en Flot Krigere uden Tilladelse havde fulgt Befætningen til Staden, hvor de i deres Bildehed og Overmod, før den Befalingsmanden kunde forhindre det, havde hppet Kammeri og dræbt nogle Borgere, ja end- ogsaa slæbt Værn ud af Hufene og myrdet dem, hvorpaa de vare vendte tilbage til Lejren i Mørkningen, med en Høb unge Koner og Jomfruer, som de i Druktenfab med bar- barisk Kaahed og Tjlesløshed havde danæret.

Da Kongen hørte dette, blev han saa hvid i sit Ansigt som en Dødnings. „De Ulykker!“ — raabte han — „Dø og Fordømmelse! det skal de betale! ingen Time skal de leve! — af Sted, Albert! lad Dødsdommen fuldbyrde! Enhver Kriger, som saaledes har danæret det danske Navn, skal øjeblikkelig nedhugges og udryddes af Jorden! — Stynd dig!“

Tabs vendte Grev Albert sin Stridshingst, og det stete som Kongen havde budet. Medens den bratte Bløddom fuldbyrdes i Lejren, sad Kongen tavs og stille paa sin Ganger, med dyb Smerie i det strenge Ansigt. Han saa hvor fædelig Maanen spejlede sig i Elben, hvor naar de ulykkelige Kvinder vare bortretne; han saa hvor rolig den store, stjernefulde Him- mel hvalvede sig over den øde, herøgede Eng, hvor de grue- lige Spor af alle Krigerens Ulykker og Kæftheder omgave ham. „Dagmar! fromme Dagmar!“ — suktede han — „græder du nu over mig hist i din rolige Himmel? havde du ille bedet for den forvorne Bisp, kunde megen Jammer være undgaaet.“ Han hørte de fjerne, dæmpe Dødsstrig og slog det mørke Øje til Jorden. Saaledes sad han endnu tavs og tankfuld paa Hesten, da Grev Albert standfede sin forte Hingst ved hans Side.

„Ederes Billie er udført, Herre Konge!“ — sagde den alvorlige Feltherre — „vi har nu ingen Barnemorder og Kvindestænder mer i Hæren. De freg paa Striftemaal og Sakrament. — Jeg gav dem Frist til et Fæderbor! der- med kunde de vel nøjes.“

(Fortætt.)

*) Morgenlangen i Klosteret.